

РЕЦЕНЗИЯ

на дисертационния труд за присъждане на образователна и научна степен “доктор” на Евелина Антонова Христова

„ВЪТРЕШНООРГАНИЗАЦИОННИ КОМУНИКАЦИИ В БЪЛГАРИЯ И ПОЛИТИКА НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ” с научен ръководител проф. Толя Стоицова, д.пс.н.

От доц. дн Татяна Дронзина

Темата на настоящия дисертационен труд е подходящо избрана за подобен вид работа. Нейната актуалност е обоснована по целесъобразен начин в увода. Освен това, тя е малко разработена в България, а необходимостта от подобряване на вътрешно институционалните комуникации е очевидна.

Хипотезата, а именно, че „вътрешните комуникации са динамично променящ се фактор в съществуването и дейността на организациите, осъществяващи своята активност в общоевропейското пространство, което от своя страна е също така в процес на еволюция и развитие“ е научно коректна и издържана. Формулирана в самото начало на работата, тя задава нейната рамка и определя центъра на тежестта и основното направление на изследване.

Целта на изследването, формулирана също в увода, има както теоретична, така и практическа важност, а именно „да предостави на специалистите в областта на комуникацията информация за най-новата световна и българска практика в светлината на политиката на ЕС.“ Отнасям се скептично обаче към първата част от формулировката на задачите – задача на една дисертация не може да бъде потвърждение на тезата.

Изследователските методи са коректно подбрани съобразно намерението на докторанта да осъществи изследване на две равнища – теоретично и практическо – но техният избор би могъл да получи по-солидна аргументация.

В структурно отношение, текстът се състои от 4 части, които на свой ред са разделени на глави. Структурата следва логиката на изследване, така че е налице съответствие на формата на съдържанието.

Първата глава прави преглед на европейските стандарти в интересуващата ни област. Това е интересна част от работата, най-малкото поради обстоятелството, че темата не е много разисквана сред българските автори, а още по-малко позната сред българските практики. Отправям като забележка обаче ненужната обремененост с детайли, които имат отношение към ЕС, но нямат отношение, поне не пряко, към предмета на изследване.

Втората глава – Политики на ЕС, отнасящи се до вътрешните комуникации – без съмнение и крачка напред в конкретизацията на работата и приближаването до обекта на изследване. В нея са дадени интересни детайли, засегнати са редица области, които се отнасят до вътрешната комуникация, като отношенията са талантиливо и добросъвестно анализирани. Би било по-добре тази глава да не е свързана единствено само с икономическата интеграция, а и да се постави в по-широк контекст, съотносим с конкретните проблеми на дисертацията.

Глава 3 – Регулативна рамка на политиката на ЕС по отношение на вътрешните комуникации – представя една наистина огромна работа, извършена много сполучливо от докторанта. Тя ни убеждава, че докторантът свободно борави с документалната база, познава европейското законодателство и е напълно в състояние да види и да

анализира българската комуникационна политика в тяхна светлина. Бих препоръчала повече смелост на автора при разглеждането на връзките между различните политики и при правенето на съответните изводи. Аз лично бих била доволна да видя развитие на нейните предположение относно информационното общество в посока към това какво значение има информацията за създаване на обществото на знанието, за каквото говори ЕС. Това би ни убедило по още по-категоричен начин, че докторантът разглежда комуникацията не като самоцел, а като едно от средствата, които ЕС прилага за постигането на своите цели, визирани в различни документи, в това число и в тези, които са разгледани в дисертационния труд.

Втората част от работата включва текст, който отразява повече търсенията на докторанта, отколкото неговите констатации, за разлика от част 3, където вътрешно организационните комуникации са разгледани в един много конкретен и детайлен план. Отново сме свидетели на отлично свършена работа, систематично мислене, задълбочен анализ и способност за оценка и сравнение.

Оценявам като истински принос емпиричното изследване, чиито резултати са изложени в глава 4. Поздравявам автора за неговото планиране и осъществяване, и смятам, че поради уникалния си характер, то ще представлява интерес за мнозина – не само за специалисти по комуникации, но също така и за управляващи, политици, администратори, и др.

Смятам, че настоящата дисертация е важно стъпало в развитието на един млад и талантлив учен, който, въпреки възрастта си, вече е в състояние да съчетава гледната точка на практика и на изследователя. А това е от решаващо значение за подобряване на вътрешно организационните комуникации в нашата страна.

Авторефератът отговаря изцяло на съдържанието на дисертационния труд. Посочените публикации по темата са достатъчни като брой, за да представят и популяризират резултатите от изследванията на докторант Христова в публичното пространство. Впечатляващи са публикациите извън темата на дисертацията, което показва сериозните изследователски интереси на докторанта.

Предвид гореказаното, давам висока оценка на настоящия дисертационен труд и препоръчвам на уважаемото жури да присъди на докторант Евелина Антонова Христова образователна и научна степен “доктор”.

5.06.2011

Член на журито:

Доц. Татяна Дронзина , д.н.
Катедра „Политология”, Философски факултет
Софийски университет „Св. Кл. Охридски”